

μέρωσε, καὶ λαβὼν τὸ σκεπάρνιον τοῦ καρφία καὶ τὴν Χαΐδην εἰς τοὺς βραχίονάς τοῦ, κατέβη εἰς τὴν καλύβην· ἀφοῦ δὲ κατέθεθεν αὐτὴν, περιῆλθε τὴν καλύβην διὰ νὰ εἶδῃ ποῖον μέρος αὐτῆς εἶχε χρεῖαν ἐπισκευῆς.

«Καλῶς τὴν Χαΐδην μου, καλῶς τὴν,» ἐξεφώνησεν ἡ γραία, μόλις ἐφάνη ἡ μικρὰ εἰς τὴν θύραν καὶ ἤκούσθη τὸ περιπάτημά της. «Ἐλα κοντά μου, ἀγάπη μου.»

Ἡ Χαΐδη ἔσυρεν ἐν σκαμνίᾳ πλησίον τῆς γραίας καὶ ἐκάθισε, μόλις δ' ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ καὶ ὁ κρότος τῆς σκαπάνης τὴν ἐτρόμαξε· νομίσασα δὲ ὅτι ἡ καλύβη ἤρχισε νὰ καταρρέῃ, ἡ γραία ἐσηκώθη καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν θύραν σύραςα μεθ' ἑαυτῆς καὶ τὴν μικράν.

Ἄλλ' ἡ Χαΐδη τὴν καθυσόχασεν, εἰποῦσα, «Μὴ φοβῆσαι, γιὰγὰ, εἶναι ὁ παπούς μου, ὅστις διορθώνει τὰ παραθυρόφυλλα· θὰ καρφώσῃ δὲ καὶ τὰ ἄλλα σανίδια τὰ ξεκαρφωμένα, ὥστε νὰ μὴ κάμουν κρότον καὶ δὲν σὲ ἀφίνουν νὰ κοιμηθῇς.»

«Ἀλήθεια! Εἶναι δυνατόν!» ἐξεφώνησεν ἡ γραία. «Λοιπὸν ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἐλησμόνησεν. Ἀκούεις Βριγέττα; πῆγαινε νὰ ἰδῇς, καὶ ἀν' τῷ ὄντι εἶναι ὁ θεὸς... εἰπέ του νὰ ἔλθῃ μίαν στιγμὴν διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω.»

Ἡ Βριγέττα ὑπέκρουσε, καὶ εὗρε τὸν γέροντα προσπαθοῦντα νὰ στερεώσῃ μίαν τῶν πλευρῶν τῆς καλύβης, ἥτις ἐφαίνετο ραγισμένη. «Καλὴ ἡμέρα, θεῖε...», εἶπε. Εἶσαι πολὺ καλὸς, καὶ ἐγὼ καὶ ἡ μητέρα μου ἐπιθυμοῦμεν νὰ σὲ ἐκφράσωμεν τὴν ἐδγνωσύνην μας διὰ τὴν καλωσύνην σου ταύτην.»

«Καλὰ, — εἶπεν ὁ γέρον ἐξηρῶς. Ποῖαν ἰδέαν ἔχεις περὶ τοῦ θεοῦ...» ἤξεύρω καλῶς. Πῆγαινε. Ὅ,τι ἄλλο χρειάζεται ἐπισκευὴν, θὰ τὸ κάμω.»

Ἡ Βριγέττα ἀνεχώρησεν ἀμέσως, διότι ἤξευρε καλῶς πόσον δύσκολον ἦτο νὰ πείσῃ τις τὸν δυστροπήθουν νὰ μεταβάλῃ γνώμην. Αὐτὸς δ' ἀφοῦ ἐπεδιώρθωσε τὰ παράθυρα, ἀνέβη εἰς τὴν στέγην καὶ ἐπεσκεύασε καὶ αὐτὴν. Ἐπειτα περιῆλθε τὴν καλύβην καὶ ἐπεδιώρθωσεν ὅλας τὰς σανίδας, αἱ ὁποῖαι εἶχον ξεκαρφωθῇ, ὥστε περὶ τὸ ἐσπέρας τὸ ἔργον εἶχε τελειώσει. Λαβὼν δὲ τὴν Χαΐδην καὶ τὰ ἐργαλεῖά του εἰς τὰς χεῖρας, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν καλύβην τοῦ.

Ἐκτοτε καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα ἡ Χαΐδη ἐπισκέπτετο τακτικῶς τὴν κυροῦλάν της μετὰ τὸ μεσημέρι, καὶ ἐπέρνα τὸν καιρὸν της μετὰ τὰς δύο γυναῖκας, τὰς δὲ ἐσπέρας συνωμίλει μετὰ τὸν παπὸς της περὶ διαφόρων πραγμάτων. Ὁ Πέτρος, ὅστις εἶχεν ὑπάγει εἰς τὸ σχολεῖον, ἤρχετο τακτικὰ καὶ τοὺς ἐπεσκέπτετο καὶ διεσκέδαζε καὶ τὴν Χαΐδην.

Τοιοῦτοτρόπως ἀπέρασαν τρία ἔτη καὶ ἡ Χαΐδη ἦτο

ἡδὴ ὀκτῶ ἐτῶν, ὅτε ὁ διδάσκαλος ἔστειλε λόγον διὰ τοῦ Πέτρου πρὸς τὸν παπὸς της, ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ τὴν στείλῃ εἰς τὸ σχολεῖον. Ἄλλ' ὁ γέρον εἰς ἀπάντησιν εἶπεν, ὅτι δὲν ἤθελε νὰ στείλῃ τὸ παιδίον εἰς τὸ σχολεῖον. (ἀκολουθεῖ)

Ἑσωτερικὸν πῦρ τῆς γῆς.

— Ἡ Γερμανικὴ Κυβέρνησις ἐπεχείρησε πρὸ τινων χρόνων διὰ τριβελίου κινουμένου ὑπὸ ὑδραυλικῆς μηχανῆς νὰ καταμετρήσῃ τὸν διάφορον βαθμὸν τῆς θερμότητος καθ' ὅσον κατέρχεται τις εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, μέχρι τοῦδε δ' ἔχει φθάσει εἰς βάθος 1382 μέτρων, ἐκρέθη δ' ὅτι ἐάν ἡ θερμότης αὐξάνῃ τακτικῶς, ὅπως μέχρι τοῦδε, εἰς βάθος τριῶν περίπου χιλιάδων μέτρων θὰ ᾖναι τοιαύτη ὥστε νὰ διαλύῃ τὴν πλάστιγαν, τὸ σκληρότατον πάντων τῶν μετάλλων.

Ἐκ τούτου συμπεραίνεται ὅτι ὁ ἀπεψυχραμένος φλοιὸς τῆς γῆς ἀποτελεῖ μόνον τὸ ἐν δέκατον ἔννατον τῆς ἀκτίνος τῆς σφαίρας της, τὰ ἄλλα δὲ 18 μέρη κατέχονται ὑπὸ διαπύρου λάβας!

Οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται δύνανται νὰ ἰδῶσι πόσον λεπτός ἐστὶν ὁ φλοιὸς οὗτος, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ κατοικεῖ τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἐάν λάβωσιν ἐν πορτοκάλιον, καὶ ἀφοῦ τὸ κόψουν εἰς δύο ἡμίση, σῶρουν ἀπὸ τοῦ κέντρου τοῦ ἐνὸς ἡμίσεως, μέχρι τοῦ ἐξωτερικοῦ μέρους τοῦ φλοιοῦ μίαν γραμμὴν καὶ χωρίσουν αὐτὴν εἰς 19 μέρη· ἐν ἐξ αὐτῶν θὰ παριστᾷ τὸν φλοιὸν τῆς γῆς. Καὶ ὅμως ὁ οὐράνιος ἡμῶν Πάτερ τόσο καλῶς καὶ ἀγαθῶς προητοίμασε τὰ πάντα, ὥστε νὰ μὴ ἐπέρχεται παντελὴς καταστροφή.

ΔΙΠΟΥΣ Ο ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΟΣ,

ἢ

ΠΤΗΝΟΠΟΝΤΙΚΟΣ.

Τὸ περίεργον ζῶον, τὸ ὁποῖον βλέπουσιν οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται εἰς τὴν ἐπομένην εἰκόνα κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὰς ἐξεις ὁμοιάζει τοὺς παντικούς, ὀνομάζεται δὲ ὑπὸ τῶν ἐντοπίων πτηνοποντικών, διότι πηδᾷ ὡς τὸ πτηνὸν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἐχει μὲν τέσσαρα σκέλη, ἀλλὰ τὰ δύο ἐμπρόσθια εἶναι τόσο βραχέα, ὥστε οὐδέποτε μεταχειρίζεται αὐτά, ὅταν περιπατῇ, μεταβαίνει δὲ ἀπὸ μέρους εἰς μέρος πηδῶν, ὅταν δὲ εὐρίσκεται εἰς κίνδυνον τὰ πηδήματά του εἶναι τόσο ταχέα καὶ ἑλαφρά, ὥστε φαίνεται ὡς πτηνὸν περιπτύζμενον ἐπὶ τῆς ἅμμου, ὁ ταχύτατος δὲ κυνηγετικὸς κύων δὲν δύναται νὰ τὸ καταφθάσῃ.

Τὸ ζῶον τοῦτο εἶναι αὐτόχθιον τῆς Ἀφρικῆς, διαίτᾳ δὲ εἰς τὰς θερμὰς ἀμμώδεις ἐρήμους, ὅπου κατασκευάζει ὑπὸ τὴν γῆν φωλεὰν ἱκανὴν δι' ἑαυτὸ καὶ τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ. Ἡ φωλεὰ αὕτη περιέχει διάφορα θωμάτια, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ βαθύτατα κείμενον καὶ ἀσφαλέστερον εἶναι ὠρισμένον διὰ τὴν μητέρα καὶ τὰ νήπια. Τὸ νηπιότροφεῖον τοῦτο ἡ μήτηρ

προστοιμάζει τὴν κλίνην της, στρώνουσα αὐτὴν με τρίχας, τὰς ὁποίας μαδᾷ ἐκ τοῦ στήθους αὐτῆς, καὶ εἰς αὐτὴν γεννᾷ καὶ ἐκτρέφει δύο ἢ τρία τέκνα, τὰ ὁποῖα φέρει εἰς τὴν ζώνην κατὰ πᾶσαν γένναν, ἕως οὗ ἡλικιωθῶσιν ἀρκετὰ καὶ γειώσιν ἱκανὰ νὰ φροντίζωσι δι' ἑαυτά.

(1) πτηνοποντικὸς εἶναι ζῶον συναγελαστικόν, ὅθεν ζῇ ὁμοῦ κατὰ κοπάδια καὶ αἱ ὑπόγειαι κατοικίαι του ὁμοιάζουσι μὲ πόλιν, συγκοινωνοῦσαι πρὸς ἀλλήλας διὰ ὁδῶν καὶ διαδρόμων. Ἀπασα δὲ ἡ πόλις ἔχει

Ὅχι μόνον δταν τρέχει, ἀλλὰ καὶ δταν περιπατῇ μεταχειρίζεται μόνον τὰ ὀπίσθια σκέλη ἐκτείνων ὡς ὁ ἄνθρωπος, πρῶτον τὸ ἓν καὶ ἔπειτα τὸ ἕτερον. Προφυλάττονται δὲ οἱ πόδες του ἀπὸ τῆς θερμότητος τῆς ἄμμου, διὰ τριχῶν, αἵτινες χρησιμεύουσιν ὡς ὑποδήματα, ἀπὸ δὲ τῆς βλάβης, ἣ ὁποία ἡδύνατο νὰ προσέλθῃ ὅχι μόνον εἰς τοὺς πόδας ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἄλλο σῶμα ἐκ τῶν πηδημάτων, ἰδίως τῶν αἰφνιδίων καὶ ταχέων, διὰ σφαιριδίων ἐλαστικῶν τεθειμένων κατὰ τὸ πέλμα τῶν ποδῶν.

Δείποις ὁ Ἀφρικανός.

πολλὰς ἐξόδους, ὥστε ἐν καιρῷ κινδύνου, ἐάν ἡ μία κλεισθῇ, τὰ ζῶα ταῦτα δύνανται νὰ διαφύγωσι διὰ τῶν ἄλλων.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐχθρῶν, οἷτινες κυνηγοῦσι τὰ ζῶα ταῦτα ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ ἐπικινδυνώτατος. Οἱ κάτοικοι τῶν ἐρήμων νοστιμεύονται πολὺ τὸ κρέας τῶν πτηνοποντικῶν, τοὺς συλλαμβάνουσι δὲ θέτοντες δί- κτυον ἄνωθεν μιᾶς τῶν ὁπῶν τῆς φωλεᾶς αὐτῶν, κλείοντες δὲ ὅλας τὰς ἄλλας τὰ πτωχὰ ζῶα τότε μὴ εὐρίσκοντα ἄλλην διέξοδον ἐξέρχονται δι' αὐτῆς καὶ οὕτω πιάνονται.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιορίσῃ τις τὰ ζῶα ταῦτα εἰς κλωβίον, διότι ὅχι μόνον τὰ ἐῶλα καὶ τὸ χῶμα σκάπτουν διὰ τῶν ὀνύχων καὶ ὀδόντων, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς τὰς πέτρας. Τρέφονται δὲ ἀπὸ ρίζας.

Οἱ δείποις οὗτοι δταν ἦναι ἀσφαλεῖς ἀπὸ κινδύνου, ἀγαποῦν, νὰ ἐξέρχωνται τῶν φωλεῶν των καὶ κατακλίνωνται ἐπὶ τῆς θερμῆς ἄμμου, νὰ πηδοῦν δὲ καὶ νὰ παίζουσιν μεταξύ των ὡς γὰ τὰ κία.